

7.

Cam Ranh, thứ Hai 22/2/1982

Trở vào Cam Ranh, tôi được chú em họ cho hay Đan có nhờ một người đến nhà mẹ tôi nhờ chú *trao tận tay* tôi một lá thư. (Lá thư này, chú em đã xé mất theo lời dặn của tôi trước khi đi Nha Trang).

Sao lại nghe thần thờ trong tâm khảm?

Buổi tối mời mấy đứa em con cậu Di đi uống *café*, cái quán rất đẹp ở Đá Bạc. Cũng trôi qua được vài giờ vô vị.

□

Cam Ranh, thứ Ba 23/2/1982

Đêm qua không ngủ được giấc nào, chẳng biết có phải vì ly *café* hay vì câu chuyện Đan nhờ người đưa một lá thư? Trong một góc sâu kín của trái tim đã loé cho biết rằng "*Đan vẫn còn yêu tôi và có lẽ tiếc nuối tôi nữa*". Một chút nào tin tưởng là "*Đan cũng đang đau khổ*" khi nhận ra cá chất quyết liệt rũ bỏ của tôi mà Đan vẫn chủ quan *không tin là có* trong ba năm qua.

"*Đau khổ*" vì mất đi một người tình đam mê, người vợ tận tụy, người bạn hiểu Đan tận gốc rễ.

"*Đau khổ*" vì không còn một thân xác bé bỏng cho Đan cưng chiều như với một đứa con.

Thật ra khi ngoại tình, Đan vẫn yêu tôi và vẫn nghĩ rằng không bao giờ có thể mất tôi được. Bản chất tham lam của đàn ông tạo ra điều ấy hơn là đã chán chê tôi. Nhưng có một điều lầm lẫn lớn là Đan đã tin tưởng một cách tuyệt đối rằng không bao giờ mất tôi được sau ba năm đầy dẫy ân tình tôi đối với Đan, (như từng đã "không mất" người đàn bà đi trước). Lầm lẫn khi đánh giá quá hời hợt cái bản chất sẵn sàng rũ bỏ của tôi!

Đêm qua không ngủ giấc nào, đôi mắt trũng sâu và cả thân hình chỉ chực quy ngã. Nhưng buổi sáng sớm đi uống *café* cùng đám em họ, tôi lại tưởng như vừa tìm ra nỗi an bình sau 22 ngày quay quắt khổ đau.

Trời quá lạnh. Âm nhạc dịu dàng. Mùi biển mặn xông lên đầy quán. Những đứa em trẻ trung nhìn về tôi như một người khách giang hồ nghệ sĩ ghé qua nhà chúng một lúc nào ngắn ngủi... Tất cả những điều này kết hợp với nhau làm thành một buổi sáng đầy tính chất "*hồi sinh*" cho tôi.

□

Nha Trang, thứ Tư 24/2/1982

Nhận điện tín Mẹ gọi về gấp để làm giấy tờ xuất cảnh đi Bi. Tôi thật xanh xao mệt mỏi sau những chuyến đi liên tục. Dù vậy, có một điểm đặc biệt là tất cả mọi người thân trong gia tộc đều nghĩ tôi là con người phiêu bạt quá và đều muốn giữ chân tôi lại, đồng thời biết là khó thể làm điều ấy với tôi.

Cũng không hiểu tại sao? Có lẽ do từ cá tính ưa bỏ đi đột ngột, hay từ dáng dấp lãng du (*một túi xách nhỏ đeo vai, một cây đàn cầm tay, một đĩa con đi cạnh, dễ dàng dùng chân và cũng dễ dàng từ bỏ...*) đã tạo ra điều này trong ý nghĩ mọi người thân?

Trước nay, chỉ riêng tôi được cảm mến nhiều nhất trong vòng quyến thuộc, nhưng lại là người *khó thể thỏa mãn* sự cảm mến này dài lâu cho bất cứ ai. Ai cũng dễ dàng bỏ ngõ vì cái tánh thoát đến thoát đi trong tôi. Như sáng nay, gia đình cậu Di hết lòng giữ tôi lại Cam Ranh, vậy mà chỉ sau một giấc ngủ trưa, tôi quyết định lên đường ngay đến không dám chào lũ em họ, sợ làm buồn chúng. Luôn Di Túy cũng mong tôi ở lại Nha Trang nên đã vẽ ra cả một chương trình làm việc ăn ở lịch sự cho tôi (điều này cũng thật thích) nhưng rồi Túy Tâm bác đi:

"Chị ấy không ở lại đâu. Ai mà giữ được chị ấy?"

Lúc nghe câu đó, tôi thấy thương cô em họ thật nhiều khi hiểu rằng chính cô ấy cũng đã rất muốn việc tôi nhận lời ở lại.

[Một lần, Bà Ngoại vì thương cảm cuộc đời du mục của tôi nên đã vỗ về tôi ra Đòng Đé nuôi gà nuôi heo sinh sống với Bà. Tôi nhận lời vì thương Bà. Tức thì Bà cho người đóng ngay chuồng heo chuồng gà. Mẹ tôi biết chuyện, kêu lên: *"Trời ơi! Sao Bà lại tin lời nó? Nó là đứa không bất cứ ai và điều gì trên đời có thể giữ nổi đôi chân."*]

Những ví dụ nói trên đã diễn hình rõ rệt cho cá tính phiêu bạt của tôi. (Chỉ riêng Đan giữ được tôi ba năm, thật kinh khủng! Vậy mà anh lại để mất.)

Buổi tối ở Nha Trang chuẩn bị cho chuyến trở về Sài Gòn ngày mai, dáng dấp tôi tiêu tụy quá, kết quả của những chuyến đi không nghỉ.

Đêm nay, đàn lại cho Di Túy và Túy Tâm nghe những bản nhạc cũ. Giọng đàn vẫn thiết tha quyến rũ nhưng sao nghe bõn chòn hôi hạp. Đó là nhận xét của tất cả. *"Tâm trạng một người đau tim hay một kẻ cứ mãi đuổi bắt hạnh phúc"* đã thể hiện rõ ràng qua tiếng đàn tôi. Không định được.

□

Tháp Bà, thứ Tư ngày 24/2/1982

Không thể nào chợp mắt suốt đêm. Ba giờ sáng đã trở dậy để chuẩn bị về Sài Gòn. Tuy nhiên tôi bỏ ý định, 4 giờ sáng qua Nha Trang rủ Túy Tâm và Dũng đi uống *café* sớm. Rồi lại trở về Tháp Bà.

Lúc nào cũng chỉ là bay nhảy. Chỉ có Đan làm dừng được cánh chim này, nhưng sau ba năm tự ý nhốt lại trong lồng, tôi lại càng có khuynh hướng bay xa nhiều hơn.

[]